

nancem o zrušení poměru služebního připouští jak nařízení čís. sb. 14 tak i nařízení čís. sb. 15 z roku 1919 (§ 14 nař. čís. sb. 14 a § 4 odst. 2 nař. čís. sb. 15). Oba tyto předpisy liší se pouze tím, že nařízení čís. sb. 15 prohlašuje ujednání za přípustná beze všeho obmezení, kdežto dle nařízení čís. sb. 14 jsou nepřipustnými taková ujednání, jež se odchyľují od předpisů tohoto nařízení v neprospěch zaměstnance. Dlužno tudíž uvážit, zda úmluva z 1. prosince 1918 stala se v neprospěch žalobcův, při čemž třeba mít na paměti: Žalovaná dala žalobci tříměsíční výpověď, měl tudíž žalobce dle § 6 nař. čís. sb. 14 nárok na dvojnásobný plat po tři měsíce, tudíž celkem na 1200 K, byl však povinen konati služby po tyto tři měsíce. Tato práce a tyto povinnosti byly upraveny vůlí stran tak, že žalobce byl zproštěn ze služeb po ony tři měsíce, naproti čemuž obdržel místo zákonitého platu pouze 800 K (vlastně 1000 K, z nichž 200 K bylo platem za srpen 1914). Zmenšení požitků žalobcových o 400 K bylo tudíž postaveno na roveň jeho tříměsíční službě. Před narukováním žalobce k službě válečné činily jeho požitky 200 K měsíčně, tudíž za tři měsíce 600 K. Citovaným nařízením čís. sb. 14 zvýšily se požitky jeho na 1200 K. V obou případech jest tudíž hodnota tříměsíční služby žalobcovy vyšší nežli ztráta, již trpí zmenšením svého příjmu o 400 K. Nestala se tudíž úmluva mezi stranami v neprospěch žalobcův a dlužno ji proto pokládati za platnou; ježto se nepřičí zákonu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl žalobcovu dovolání podstatně z důvodů soudu odvolacího dodav, že třeba že nároky, žalobci dle § 6 cit. nař. příslušející, činily, jak zjištěno, 1400 K, nelze přece, jak v dovolání se uvádí, tvrditi, že byl žalobce o 400 K úmluvou tou zkrácen. Dovolatel přehlíží, že dle ujednání nemusel po celé tři měsíce žádných služeb pro žalovanou společnost konati. Že pak žalobce výhodu tuto sám výše cenil, než ztrátu 400 K, vyplyývá z odpovědi jeho na návrh ředitele žalované společnosti: »Má-li mi dána býti výpověď vezmu raději odbytné.«

Čís. 234.

Při exekučním propachtování lékárny musí pachtýř vyhovovati podmínkám stanoveným v § 3. lékárnického zákona. Nepřípustno jest, by nezpůsobilý pachtýř zřídil si nejprve způsobilého správce a domáhal se na základě toho, by byl úředně schválen jako pachtýř lékárny.

(Rozh. ze dne 16. července 1919, R I 266/19.)

Při veřejné exekuční dražbě, již měla lékárna v N. býti propachtována dle dražebních podmínek tomu, kdo učiní nejvyšší podání, podal nejvíce Jan J., soukromník v N. P r v ý s o u d (okresní soud v Nuslích) odepřel příklep Janu J. jako nejvyššímu podateli. D ů v o d y: Dle odstavce druhého pachtovních podmínek má nabýti příklep nejvyššímu podateli právní moci tím, že propachtování vydražitelem bude schváleno úřadem, udělivším koncesi, kteréžto schválení si vydražitel sám vymůže a soudu exekučnímu vykáže. Dle sdělení okresní správy politické není možno, by byl někdo Janu J.-ovi schválen jako zodpovědný správce lékárny ve smyslu zákona lékárnického ze dne 16. prosince 1906 čís. 5 ř. z. z roku

1907, a dle dalšího sdělení téže správy politické nabylo svrchu zmíněné rozhodnutí její právní moci. Na základě těchto sdělení okresní politické správy odepřel soud udělení příklepu. Rekursní soud vyhověl rekursu nejvyššího podatele, usnesení v odpor vzaté změnil a příklep mu udělil pod podmínkou, že příklep nabude právní moci, bude-li vydražiteli propachtování úřadem, koncessi udělivším, schváleno, kteréžto schválení si vydražitel sám vymůže a exekučnímu soudu vykáže ve lhůtě tří neděl; nevykáže-li se v této lhůtě schválením, bude mu příklep odepřen. **Důvody:** Dle odstavce druhého pravoplatně exekučním soudem schválených podmínek pachtovních, má příklep nejvyššímu podateli nabýti právní moci, bude-li vydražiteli schváleno propachtování úřadem, koncessi udělivším, kteréžto schválení vydražitel sám si vymůže a exekučnímu soudu vykáže. Pachtovní podmínky jsou dle § 341 odstavec druhý ex. ř. pro posouzení celé věci směřodaty. Nejvyšší podatel ucházel se už před udělením příklepu o dvojí opatření. I. Žádostí, podanou u okresního hejtmanství dne 24. července 1918, by mu byl zřízen ve smyslu § 17, odst. 4. zákona lékárnického ze dne 18. prosince 1906 čís. 5 ř. z. z roku 1907 způsobilý zástupce v osobě MgPh. Viléma P., jenž žádost tu spolupodepsal. Tato žádost byla vyřízena tím způsobem, že nelze o ní rozhodnouti, dokud nejvyššímu podateli nebude udělen příklep a nenabude právní moci, II. by byl sám schválen jako pachtěř lékárny (§ 17 odstavec první lék. zák.). Dle sdělení okresní správy politické byla tato žádost definitivně zamítnuta. Pachtovní podmínky určují sice, že schválení pachtu má učiniti úřad, koncessi udělivší, tedy dle § 51 lék. zák. místodržitelství, ale to odporuje předpisu § 55 odstavec první lék. zák., dle něhož pachtěře a jeho zástupce ustanovuje příslušný politický úřad první stolice. Jest tedy jisto, že ad II. jest nemožno, by se nejvyšší podatel stal úředně schváleným pachtěřem, ale není vyloučeno ad I., by docílil zřízení způsobilého zástupce, neboť o této žádosti může býti rozhodnuto až po pravoplatném udělení příklepu. Poněvadž tu tedy takové schválení jest možné, slušelo se rekursu vyhověti, ovšem ale učiniti udělení příklepu dle ustanovení pachtovních podmínek na tom závislým, že vydražitel sám vymůže takové schválení a soudu je vykáže.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vymáhajících věřitelů, zrušil usnesení rekursního soudu a obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Žádost nejvyššího podatele, by schválen byl jako pachtěř lékárny, byla příslušným politickým úřadem pravoplatně zamítnuta, ježto nebyl s to, vykázati, že pro svou osobu splnil náležitosti, požadované § 3. zákona ze dne 18. prosince 1906 čís. 5 ř. z. na rok 1907. Rekursní soud však míní, že není vyloučeno, by docílil zřízení způsobilého zástupce, ježto prý o této žádosti může býti rozhodnuto až po pravoplatném udělení příklepu. Tento právní názor jest především v rozporu se stanoviskem příslušné okresní politické správy. Tato ve svém přípisu ze dne 15. února 1919 prohlásila: »Z téhož důvodu (poněvadž nemůže předložiti zákonem předepsané doklady, nemaje požadovaného odborného lékárnického vzdělání) nemožno též panu Janu J-ovi nějakého zodpovědného správce lékárny ve smyslu lékárnického zákona ze dne 18. prosince 1906 čís. 5

ř. z. ex 1907 schváliti.« Toto stanovisko okresní politické správy jest venkoncem ve shodě se zákonem. Dle § 4 lékárenského zákona musí ten, kdo chce pachtovati veřejnou lékárnu, vyhověti týmž podmínkám, i předsány jsou pro dosažení oprávnění k samostatnému provozování lékárny, již zde jsou. Těchto podmínek, totiž oněch, jež stanoveny jsou v § 3 odst. 1. č. 3 a 4 lék. zákona, nejvyšší podatel není s to prokázati. Dle § 15 odst. 4 téhož zákona provozuje se za exekuční vnucené správy nebo vnuceného exekučního propachtování lékárna nadále na základě dlužníkovy koncesse. Tím řečeno pouze tolik, že i v rukou vnuceného správce nebo exekučního pachtěře koncessované veřejné lékárny rozsah, objem a osud koncesse řídí se osobou dlužníkovou. Co týče se exekučního propachtování koncessované veřejné lékárny, podléhá toto právě tak, jako propachtování z volné ruky dle § 17 odst. 1. lék. zákona úřednímu schválení. Z tohoto ustanovení ve srovnání s předpisem § 4 plyne, že pachtěr musí vyhovovati podmínkám, vytčeným v § 3. Rozdíl mezi propachtováním exekučním a propachtováním z volné ruky vysvitá z porovnání § 17 odst. 2 a 3 dotčeného zákona. Propachtování z volné ruky lze dle odst. 3 § 17 povolit jen ze závažných důvodů a jen na určitý čas. Toto obmezení dle 2. odst. § 17 neplatí a nemůže dle povahy věci míti místa při exekučním propachtování, kde soud musí býti zůstavěno rozhodnutí o tom, zda dle předpisů exekučního řádu lze exekuci povolit a kdy exekuce se končí. Jinak není rozdílu mezi propachtováním exekučním a z volné ruky a nerozlišují zejména § 4 a 17 odst. 1. mezi obojím druhem pachtěří. Ač může dle okolností i exekuční pachtěr koncessované veřejné lékárny zřídit si zodpovědného jejího správce, předpokládajíce ovšem, jednak, že byl již úřadem jako pachtěr schválen, jednak, že jsou zde závažné příčiny po rozumu § 17 odst. 3. lékár. zák. Opačný postup, záležející v tom, že by někdo, nemající osobní způsobilosti k samostatnému provozování koncessované veřejné lékárny, zřídil si nejprve způsobilého správce a, odvolávaje se k této skutečnosti, domáhal se toho, by byl úředně schválen jako exekuční pachtěr lékárny, byl by obcházením předpisů §§ 4 a 17 odst. 1. lékár. zák. Ježto dle řečeného jest právně nemožným, by nejvyšší podatel splnil bod 2. pachtovních podmínek, byl mu exekučním soudem právem odepřen příklep a nebylo důvodu, usnesení to v II. stolici měniti.

Čís. 235.

Nepřípustnost rekursu do usnesení odvolacího soudu, jímž pro věcnou neopodstatněnost zamítnuto bylo odvolání, opírající se o některý z důvodů, vyznačených v § 471 čís. 4 až 6 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 16. července 1919, R I 271/19.)

Odvolací soud zamítl jako věcně neopodstatněné odvolání žalovaného, pokud uplatňovalo z důvodu § 477 čís. 6 c. ř. s. zmatečnost řízení první stolice.

Nejvyšší soud rekurs žalovaného na toto usnesení odmítl.